

СТОРІНКА ПАМ'ЯТІ

СЛОВО ПРО ЛІДІЮ ДУНАЄВСЬКУ

Ось уже третій рік немає у цьому світі живих Лідії Францівни Дунаєвської, проте вона незримо присутня у справах, успіхах і Інституту філології, і Шевченкового університету загалом. Більше двадцяти років наші життєві стежини перетиналися на перехрестях виробничих, професійних і просто людських.

І жодного разу вони не принесли розчарувань і зневіри. Бо Лідія Францівна була гармонійною особистістю, яка не лише фанатично була відданою своєму фаху, освітній справі, вона була щирою, доброю, розуміючою людиною, котра вмiла слухати, перейматися чужими болями, проблемами, радіти чужим ус-

піхам та досягненням. Вона не економила, не залишала, як кажуть, «про свято» свого душевного тепла і любові до людей. Вона горіла зірницею, тому про таких людей прийнято говорити: «Згоріла дочасно!» Але вона осяяла світлом сотні, а можливо й тисячі своїх послідовників у науці, вона відіграла словом і реальним ділом багатьох, хто мав щастя стати на її стежину.

Упродовж багатьох років професор Дунаєвська очолювала в Київському національному університеті предметну комісію з української мови та літератури. Головною настановою роботи цієї комісії, котрої дотримувалася вона сама і вимагала від усіх викладачів, — високий професіоналізм та доброзичливе ставлення до абітурієнтів (бо то — наші діти). Гуманізм — органічна якість її ества. Водночас Лідія Францівна була безкомпромісною та непоступливою, коли йшлося про принципові питання, що порушувалися на вчених радах

Університету. Не боялася висловлювати своєї позиції та обстоювати її. До її слова прислуховувались, бо в ньому була не лише жіноча мудрість, а й енциклопедична обізнаність.

Леонід ГУБЕРСЬКИЙ, ректор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, академік НАН України

«ОД РОСИ ДО РОСИ...»

Стрімко лине час, у життєвих та виробничих клопотах, крутоверті буденних турбот та творчих потуг, стираючи малозначущі фрагменти нашого буття, проте його величність Час відшліфовує та робить філігранними образи тих, хто є і назавжди залишатиметься знаковими у нашому житті. Саме такою незабутньою людиною для мене є Ліда. Коли її образ зринає в пам'яті, то на думку приходять слова Олександра

Довженка, який дуже влучно з майстерністю драматурга і просто полюдяному говорить у своєму однойменному оповіданні про матір: «Вічна слава вашому імені... красоті вашій. Не було у вас дорогих черевиків, не душилися ви паризькими духами, а душилися полином і коноплями. Не було ні шовку, ні сезонних капелюшків, ні кованих сундуків з замками. Не мандрували ви по світу, по закордонах. Вам було ніколи. Ви, як пчїлка,